

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NATORI, SAWAKO

Librăria de vineri / Sawako Natori ; trad. din lb. japoneză:
Diana Tihan. - București : Bookzone, 2026
ISBN 978-630-305-657-9
I. Tihan, Diana (trad.)
821.521

Redactor: **Justina Ene**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE FRIDAY BOOKSHOP

Copyright © 2016 by Sawako NATORI
Original Japanese edition published by Kadokawa Haruki Corporation.
Romanian language edition arranged with Kadokawa Haruki Corporation
through Emily Books Agency LTD., and Corto Literary d.o.o.
All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

SAWAKO NATORI

Librăria de vineri

*Traducere din limba japoneză și note de
Diana Tihan*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

CÂND NU GĂSEȘTI CARTEA PE CARE VREI S-O CITEȘTI

Umbla vorba că o librărie aflată într-o mică stație de tren din nordul regiunii Kantō ar fi fost „Librăria unde găsești cartea pe care vrei s-o citești”.

Prin „cărți pe care vrei să le citești” se pot înțelege multe, dar în acest caz, se pare că sintagma era folosită cu sensul că, dacă mergeai la librăria respectivă, în mod firesc aveai să găsești cartea de care aveai tu cea mai mare nevoie în acel moment.

Când am dat de această poveste pe internet, mi-am așezat mai bine pe nas ochelarii ce stăteau strâmb și mi-am ridicat privirea spre cer.

Aș fi putut să mă îndoiesc („Serios?”) sau ar fi trebuit să izbucnesc în râs („Ce glumă bună!”) sau aș fi putut să mă enervez („Nu are cum să fie adevărat!”), dar nu am făcut-o. Nu am putut s-o fac.

Pur și simplu, mi-am continuat în tăcere căutarea pe internet și, imediat ce am găsit numele stației și numele librăriei, am căutat să văd cum ajung de acasă până acolo cu mijloacele de transport în comun.

Douăsprezece ore mai târziu, eram în trenul care mă ducea spre stația cu pricina și mă uitam pe rețelele de socializare.

Mai era puțin și se făceau două ore și jumătate de când plecasem din Tōkyō. De regulă, timpul trecea cât ai clipi când citeam postările prietenilor mei, pe ale prietenilor prietenilor mei și pe ale unor necunoscuți pe care ajunsesem să-i știu, sau când lecturam articolele ale căror linkuri mi le trimiseseră și lăsam emoticoane și mesaje – la limită, cât să nu par nepoliticos –, dar două ore și jumătate erau prea mult chiar și așa.

Soarele, care la asfințit colorase în portocaliu treptele pe care le coborâsem către metrou, în stația Hiroo, apusese de multă vreme și cerul era acum negru ca smoala. Se făcea simțită răceala aerului, care sclipea limpede și discret. Mă gândeam cu jind la geaca groasă pe care o lăsasem acasă, zicându-mi că eram deja în martie.

– Încă trei stații, mi-am zis eu ca să-mi dau singur curaj, așezându-mi mai bine ochelarii pe nas.

Vagonul era atât de gol, încât nu conta dacă îmi exprimam gândurile cu voce tare. Era vineri seara, ora opt – oră la care nu ar fi fost de mirare ca trenul să fie plin cu salariați care se întorc acasă la sfârșitul unei săptămâni grele de muncă, dar bancheta de șapte locuri din fața mea era complet goală. La fel, pe partea pe care stăteam eu: nu mai era nimeni altcineva.

Am lăsat deoparte comentariile și emoticoanele obișnuite de pe rețelele de socializare și am trecut în schimb pe browserul de internet. Am scris în bara de căutare „De ce linia Chōrin nu este aglomerată”. Rezultatele au apărut imediat și, uitându-mă peste ele, am înțeles că așa părea să fie mereu. Majoritatea pasagerilor de pe ruta respectivă erau elevi și, în afara intervalelor orare în care ei se duceau sau veneau de la școală, „rata de utilizare a liniei era surprinzător de scăzută”. Ba chiar am dat peste un blog unde se aprecia că „la ritmul actual de scădere

a natalității, ruta aceea avea să fie, în mod inevitabil, anulată”.

– Așa deci.

Am dat din cap aprobator, jucându-mă distrat cu brațul ochelarilor, după care am ridicat brusc privirea și mi-am zis „Ja stai așa.” Asta pentru că mi-am dat seama că stația numită Kamado, în care tocmai oprise trenul, îmi era cunoscută.

– A, deci aici se va muta facultatea mea.

Știam că în anul III campusul facultății mele urma să se mute din campusul Tōkyō în campusul Kamado, dar nu mi-am închipuit că acest Kamado era atât de departe.

Estimarea timpului de navetă care figura în pliantul facultății era bazată pe principiul unor legături rapide între mijloacele de transport, dar era clar de la bun început că, într-un astfel de loc, aflat la naiba în praznic, legăturile nu sunt niciodată bune.

După care mi-am revenit brusc.

– A, dar pe mine oricum nu mă afectează, pentru că o să mă retrag de la facultate și nu o să mai merg în anul III!

M-am întors spre fereastră, mi-am apropiat fața de geam și am privit peisajul învăluit în întuneric. Nici urmă de zgârie-nori, însă cât vedeam cu ochii, prin fața mea se perindau câmpuri de orez, panouri publicitare de mari dimensiuni și case presărate ici-colo. Un copac plantat în grădina întinsă a unui conac aflat aproape de linia de cale ferată avea flori albe. Când le-am văzut cum mijeau ca niște lumini blânde, am conștientizat încă o dată că era deja primăvară. Primăvara sosea la fel pentru toată lumea, fără discriminare. Dar unde și cu ce fel de sentimente întâmpinam primăvara – acest lucru depindea de fiecare om în parte.

Dintr-odată mi-a venit să plâng, așa că mi-am scuturat speriat capul. Mi-am lipit fruntea de fereastră

trenului. De la frunte în jos simteam cum se propagau vibrațiile trenului, pe măsură ce acesta încetinea tot mai mult. Ochelarii mi s-au strâmbat din nou.

— Stația Nohara.

După anunțul din tren și semnul cu numele stației de pe peron, am înțeles că ajunsesem la destinație.

Mi-am luat rucsacul mic în spate și am coborât pe peronul unde nu era nici țipenie de om.

Stația Nohara avea două peroane. Peronul pe care coborâsem eu avea șine pe ambele părți, astfel încât trenurile de pe ambele sensuri puteau circula simultan. Pe celălalt peron, o parte era goală, iar șine nu existau decât pe partea opusă.

Pe peronul cu o singură linie – linia 3 – nu era aprinsă nicio lumină, era întuneric beznă. Să fi trecut deja ora până la care circulau trenurile pe linia respectivă?

Mi-am întins gâtul și m-am uitat de la un capăt la altul pe peronul cu liniile 1 și 2 și pe peronul cu linia 3, dar nu se vedea nicio librărie nicăieri. Atunci, în lumina palidă a lămpilor fluorescente, m-am îndreptat către scările de la capătul peroanelor.

Cele două peroane erau conectate cu intrarea și ieșirea din stație printr-o pasarelă. Scările duceau până la pasarelă. Lângă scări era un mic lift, și scări rulante nu existau. Eu nici nu eram înscris la vreun club sportiv, nici cu jumătate de normă nu lucram, iar singura mișcare pe care o făceam era mersul pe jos de acasă până la facultate și înapoi, așa că, din inerție, am luat liftul.

Pasarela de la stația Nohara nu era la fel de mare ca terminalul unei stații din centrul orașului, dar arăta mult mai bine decât îmi imaginasem luându-mă după atmosfera de pe peron și după ce se vedea din exterior. Avea pereți groși, era bine iluminată, aerul condiționat era pornit și, într-adevăr, pe partea opusă față de cea cu scările care duceau spre peroane, cumva de-a lungul peretelui, se

afla o librărie. Chiar era o librărie „aflată înăuntrul stației”. M-am îndreptat spre ea cu pași grăbiți.

Norocul meu, atât ușa automată a pasarelei, cât și peretele librăriei erau din sticlă transparentă și, prin urmare, se vedea bine înăuntrul ei. În timp ce mergeam spre librărie, am cercetat-o cu privirea îndelung. Era o librărie obișnuită, care nu avea absolut nimic ieșit din comun. Niște dulapuri cu rafturi de cărți, care formau un set împreună cu o masă, erau așezate în așa fel încât să nu acapareze complet spațiul nu prea mare din preajma casei de marcat. Judecând după mărimea spațiului și după numărul rafturilor de cărți, librăria găzduia, în afară de benzi desenate faimoase și publicații la modă, ecranizate sau laureate cu premii literare, cel mult operele recente ale câtorva autori de succes.

— Oare asta să fie librăria? mi-am șoptit în sinea mea fără să vreau, într-atât eram de neliniștit.

În același timp, mi-am așezat mai bine ochelarii pe nas. Oare chiar aceasta să fi fost „Librăria unde găsești cartea pe care vrei s-o citești”? Poate că totuși librăria cu pricina nu era decât o legendă populară pe internet. Ajuns la capătul peretelui de sticlă transparentă al librăriei, am simțit oboseala după mica mea „călătorie”, așa că am început să mă clatin și m-am sprijinit de celălalt perete, crem la culoare. Eram intrigat să aflu ce fel de librărie aveam în fața mea, dar nu mă puteam mișca din cauza senzației de epuizare care îmi depășea cu mult curiozitatea.

Am oftat și m-am chircit, îndoindu-mă. În clipa aceea, ușa automată din capătul peretelui crem s-a deschis și cineva a țâșnit în afară. Am auzit apropiindu-se niște pași ușori, care parcă zburau și care s-au oprit drept în fața mea, așa aplecat cum eram.

— Bună ziua.

O voce luminoasă și vioaie s-a pogorât peste mine. În clipa în care mi-am ridicat privirea, am văzut o fată cu ochi scăpărători ca ai unui copil ajuns prima dată în viață

la Disneyland și privirile noastre s-au întâlnit. Ochii ei erau deosebit de mari. Genele grele, duble și bine definite, erau arcuite.

O fi fost din cauza modului în care cădea lumina sau din cauza lentilelor de contact sau așa erau pur și simplu ochii ei – nu știu, dar pupilele ocupau o suprafață imensă din globii ei oculari. Mai era și faptul că nasul, gura și celelalte părți ale chipului ei erau mici, ceea ce te făcea să-i simți puterea ochilor peste măsură de sfredelitor.

– Uf.

Am scos acest sunet ciudat pentru că ea, cu ochii aceia pătrunzători, s-a așezat pe vine în fața mea, și-a dat pe spate părul ușor ondulat, care îi ajungea până la piept, și mi-a zâmbit. Pentru o clipă am fost distras de parfumul de citrice care mi-a învăluit nasul, dar ea m-a readus brusc la realitate cu o întrebare:

– Ai experiență?

– Poftim?

– Adică, ai mai făcut-o?

Să fi fost ceea ce se numea o hărțuitoare de bărbați? Despre ele circulau tot felul de zvonuri, dar eu credeam că erau doar o legendă urbană. Sincer să fiu, am fost puțin surprins de franchețea cu care mă întrebase, însă ea zâmbea atât de radioasă, încât am simțit că, dacă nu îi răspundeam, aveam să mă discreditez complet ca bărbat.

– Păi, într-un fel...

– Ce bine! a bătut ea din palme bucuroasă. Atunci, te rog să începi pe loc!

– Poftim? Aici? am ridicat eu vocea uluit.

La care ea a aprobat cu un zâmbet:

– Bineînțeles că aici.

Apoi a bătut ușor în peretele de deasupra capului meu, ca și cum ar fi ciocănit la o ușă.

– Am nevoie de cineva ca de aer.

Năucit, m-am ridicat în picioare și abia atunci am văzut că unde ciocănisese ea era afișat anunțul „Angajăm urgent coleg de librărie cu jumătate de normă”.

– Una dintre colegile noastre cu jumătate de normă a plecat pentru că soțul ei a fost transferat în alt oraș, la o filială a companiei la care lucra. Așa că ne e foarte greu. Iar tu ai deja experiență, ai mai lucrat cu jumătate de normă într-o librărie, nu?

– A, da, da, da, cu jumătate de normă...

Mi-am așezat mai bine ochelarii, ca să nu mă dau de gol pentru confuzia îngrozitoare pe care o făcusem, și am adăugat:

– Dar astăzi nu am venit aici pentru a mă angaja. Îmi pare rău.

– A, nu?

Sclipirea a dispărut brusc din ochii ei mari. Totuși, și-a schimbat imediat starea de spirit, pocnind din degete.

– Atunci, înseamnă că sunteți client.

– Păi, într-un fel...

Fără să pară deloc deranjată de răspunsul meu vag, mi-a zâmbit iarăși larg când m-am uitat în ochii ei. Emoționat, mi-am ferit privirea și abia atunci am observat că purta un șorț¹ verde-pădure, iar în piept avea prins un ecuson pe care scria „Minami Makino”. Observând la ce mă uit, a ridicat emfatic ecusonul:

– Îmi cer scuze! Eu sunt directoarea acestei librării. Mă numesc Minami. Bine ați venit la „Librăria de vineri”!

Salutul ei mios, ca în cafenelele cu chelnerițe îmbrăcate în cameriste, aproape că m-a făcut să renunț, dar, îndemnat de Makino sau mai bine zis de directoarea Minami, m-am răzgândit și am pășit în sfârșit în librărie.

¹ În Japonia vânzătorii poartă șorțuri sau uniforme pentru a fi ușor de identificați de către clienți. De regulă, fiecare magazin sau raion are o uniformă specifică, prin care se diferențiază de alte magazine sau raioane.

Makino s-a dus la casa de marcat din colțul librăriei. Cu inima bătându-mi tare, fiindcă îi simțeam privirea ațintită asupra mea, m-am uitat cu atenție prin magazin.

Pe masă erau teancuri de cărți care câștigaseră cea mai recentă ediție a premiului Naoki². Erau cărțile care se vindeau cel mai bine în această perioadă și care în toate librăriile erau plasate în locurile cele mai vizibile. Nu era o selecție nouă de cărți, făcută special de librăria respectivă și pe care să o poți vedea doar acolo.

Cu dezamăgire în privire, m-am dus atunci la dulapurile cu rafturi. Mi-am aruncat ochii peste secțiunea de la litera S. De pe la Shibata Renzaburō încolo, am început să mă uit mai pe îndelete, atent la fiecare carte în parte. Aveau Shimada Sōji, Shimamoto Rio, Shukawa Minato. În cele din urmă, le-am studiat atent urmărind cu degetul cotorul cărților. Shōji Yukiya, Shiraiishi Kazufumi, Shiroyama Saburō, Shinjō Kazuma... Romane istorice, romane psihologice, romane de dragoste, romane de groază, romane economice, romane pentru adolescenți³. O gamă largă și variată de cărți și de scriitori, doar la litera S. Dar eu am oftat murmurând doar pentru mine: „Într-adevăr, nu o au.”

— Nu se găsește nici în librăria asta.

Am făcut o plecăciune scurtă către Makino, care se afla la casa de marcat și am pornit spre ușa automată. Nu m-am oprit, deși am zărit-o pe Makino cum deschidea gura să-mi spună ceva.

² Prestigios premiu literar ce poartă numele romancierului nipon Naoki Sanjūgo. Este acordat bianual pentru opere literare apreciate de public, scrise de autori tineri sau debutanți. A fost instituit odată cu premiul Akutagawa, o altă prestigioasă distincție literară japoneză, de către editorul revistei literare *Bungeishunjū*, Kikuchi Kan, în anul 1935.

³ *Light novel*. Categorie de romane apărută în Japonia, care se referă, de regulă, la literatură pentru adolescenți și/sau tineri, în general de dimensiuni reduse (50 000 de cuvinte). Romanele din această categorie sunt adesea publicate în serii și ilustrate cu benzi desenate și de cele mai multe ori transpuse în *manga* sau *anime*.

Cu o vibrație ușoară, ușa automată s-a deschis înainte ca eu să ajung la ea. M-am uitat într-o doară să văd ce fel de client intrase și m-am trezit iscodit cu privirea de un tip cu o înfățișare care-ți dădea dureri de cap: păr blond tuns periută, costum subțire de culoare mov. Cu toate că era cu vreo zece centimetri mai scund decât mine, eu fiind înalt de 172 cm, avea o constituție robustă și, mai ales, un chip fioros. Cu toată indulgența, nu părea vreun om cu scaun la cap. De frică, am scos un „O!” și am sărit laoparte din calea lui. În clipa în care mi-am spus în sinea mea „Am comis-o”, era deja prea târziu: dădusem peste cărțile expuse pe masă și le împrăștiase de-a valma pe podea. În aceeași clipă, blondul tuns periută a și urlat la mine:

- Ce faci, omule? Nu ne strica marfa! Auzi?
- Scuze, scuze.

În timp ce îmi plecam de zor capul în fața lui, fără tragere de inimă și fără mândrie, o voce luminoasă a trecut zglobiu pe deasupra:

— Yasu, nu te mai răsti la clienți!

Ca și cum ar fi răspuns la vocea aceea, ușa automată s-a deschis iarăși. De această dată, a intrat un tip neobișnuit de înalt, cu capul plecat agil în față, de parcă ar fi trecut printr-o perdea *noren*⁴. Purta și el un șorț verde-pădure, la fel ca al lui Makino. Pe ecuson scria „Sugawa Kō”. Probabil era librar.

Nu puteam să fug oricât aș fi vrut, căci eram blocat de cei doi, proțâpiți de o parte și de alta la intrarea nu prea spațioasă din librărie.

— A, Sugawa, bine-ai revenit! Ai fost plecat împreună cu Yasu?

⁴ Perdea tradițională japoneză, cu o despicătură verticală la mijloc, folosită la intrarea în case sau magazine, cu scopul de a delimita și de a proteja spațiul interior de elemente din exterior (praf, soare etc.) Se întăleşte și astăzi în locuri cu arhitectură tradițională japoneză (magazine, băi publice etc.).

La întrebarea lui Makino, tipul înalt și-a ridicat capul. Involuntar mi-am apucat ochelarii de brațul ramei și m-am uitat la el fascinat de culoarea ochilor și de trăsăturile bine definite ale chipului său. Avea niște ochi albaștri care creau o impresie de excepție pe fața lui palidă, cu linii tipic japoneze, încadrată de părul negru.

Cu mișcări domoale, Sugawa a ridicat și le-a arătat o sacoșă din care se vedeau niște legume și cutii cu lapte. De lângă el, tipul numit „Yasu” s-a băgat în vorbă:

— Ne-am intersectat la aparatele de taxat de la intrarea în stație. Nu-i așa? Trebuia să-mi spui, te-aș fi ajutat la cumpărături.

Dar ce nevoie aveau de legume și lapte la librărie? Nedumerirea mea s-a limpezit când am văzut încotro se îndrepta Sugawa.

Față în față cu casa de marcat se afla un spațiu amenajat cu o tejiștea cu scaune fără spătar și câteva locuri la o masă mică. Deasupra tejiștelei atârna o lampă suspendată portocalie, în stil retro. Pe peretele din spate erau așezate unul lângă altul un dulap pentru veselă, unul pentru băuturi și un mic frigider. Îmi închipuisem că era un alt magazin, având în vedere diferența de stil de amenajare, de atmosferă și de nuanță a iluminatului, dar se pare că făcea parte integrantă din librărie.

— Deci aceasta este de fapt o cafenea cu cărți, nu-i așa? am întrebat eu întorcându-mă spre ei, dar Makino m-a contrazis, dând ușor din mâini.

— Nu, nu. „Librăria de vineri” este doar o librărie cu o zonă de cofetărie.

— Exact, adică este o cafenea cu...

— Omule, dacă Minami a zis că nu e, atunci nu e! Ia uită-te la el ce tupeu are!

— Yasu, afacerile ale căror patroni sunt iuți la mânie dau repede faliment – am citit eu undeva. Ai grijă!

N-am putut ignora atenționarea pe care Makino i-o adresase blondului tuns periută cu țandăra sărită:

— Patronul...?

Dând din cap în sus și în jos, blondul tuns periută s-a apropiat de mine cu pași largi, călcând cu vârfulurile tălpilor înspre exterior.

— Mda. Eu sunt Waku Yasuyuki, patronul „Librăriei de vineri”. Ai vreo problemă?

— Nu, deloc. Nu am absolut nicio problemă! Serios. Este o librărie cu o zonă de cofetărie, înțeleg foarte bine.

I-am zâmbit atât de afabil, încât îmi era și mie silă de mine și am înțeles că „Librăria de vineri” era o librărie înfloritoare, susținută din spate de un om înflorător. Indiferent dacă găseam sau nu cartea pe care voiam să o citesc, fără îndoială că era mai bine să nu am de-a face cu un astfel de loc.

— Atunci, la revedere.

M-am grăbit să ocup spațiul eliberat ca urmare a faptului că patronul blond, tuns periută își schimbase locul și am reușit să mă strecur dincolo de ușa automată.

— Nu ați găsit cartea pe care o căutați?

— Din păcate, nu.

— Dacă doriți, o caut eu pentru dumneavoastră.

— A, nu trebuie, nu trebuie. Realmente, nu este nevoie.

— Dar...

Makino a dat să mai zică ceva, însă m-am prefăcut că nu o aud și am dat bir cu fugiții imediat.

Pe peronul gol, strănuturile mele reverberau cu ecou. Strănutasem deja de patru ori. Frigul serii de primăvară era nemilos. Era trecut de nouă seara și mi se făcuse și foame.

— Iată că, într-adevăr, n-am găsit cartea nici aici.

Am oftat adânc și mi-am scos telefonul. Pe peronul stației Nohara, semnalul era incredibil de prost și nu aveau niciun fel de conexiune. Și rețelele de socializare, și aplicația pentru mijloace de transport în comun, și mailul, și aplicațiile de mesagerie – toate erau complet nefuncționale. Am oftat din nou: aburii respirației se vedeau și mai albi din cauza frigului, ceea ce mă deprima.

Trecuseră mai bine de 30 de minute, dar trenul tot nu venea, cu toate că, potrivit afișajului electronic de pe peron, în acest interval orar ar fi trebuit să circule două trenuri pe oră. Eram la capătul răbdării, dar ca să ies din stație pe la aparatele de taxare trebuia să traversez pasarela și să trec prin fața „Librăriei de vineri”. Nici asta nu-mi convenea.

— Ce să fac?

Mi-am șters lentilele ochelarilor cu mâneca jachetei și m-am așezat trist pe vine. În clipa aceea, pe peronul alăturat, la linia 3, s-a aprins lumina.

— Cum așa? Pe partea cealaltă?

Cum stăteam așa și mă întrebam dacă nu ar fi fost mai bine să schimb peronul, mi-au ajuns la ureche niște glasuri. În scurt timp, pe peronul de la linia 3, au început să se adune oameni. Veneau întruna, unul după altul, să tot fi fost în jur de o sută de persoane. În lumina lămpilor fluorescente, înfățișarea lor era cu totul bizară. Mi-am șters de mai multe ori lentilele ochelarilor, după care mi-am ațintit privirea asupra lor. Unii aveau niște urechi pufoase de felină ieșindu-le din cap, unii aveau coarne, unii aveau coadă stufoasă, unii aveau un singur ochi, unii aveau nas lung, unii aveau cioc, unii aveau ceainic în loc de cap, unii purtau kimono alb și aveau părul ciufulit, unii trăgeau împiedicat după ei niște bucăți de pânză albă... Cei mai mulți nu păreau ființe umane.

Cu cât monștrii erau mai veseli și mai gălăgioși, cu atât mie mi se făcea mai frică. Și mai frică mi s-a făcut când unii dintre ei, observându-mă cum stăteam singur pe peronul de alături, mi-au făcut prietenos cu mâna.

În clipa următoare, pe peronul de la linia 3 s-a auzit o voce feminină care anunța sosirea trenului, iar acesta și-a făcut apariția pe peron zdrăngănind din încheieturi. Vagoanele erau amenajate cu *tatami*⁵, după cum se vedea înăuntru prin geamurile trenului.

— Un tren în stil japonez...

Era un vehicul care se potrivea prea bine cu cele peste o sută de creaturi care așteptau pe peron. După ce monștrii s-au urcat în el, trenul în stil japonez s-a pus în mișcare prin fața mea în modul cel mai banal cu putință. Eu am rămas pe peron. Uitasem și de frig, și de foame.

Imediat ce trenul a dispărut din raza mea vizuală, urmând curba șinelor, lumina de pe peronul liniei 3, unde nu mai rămăsese nimeni, s-a stins brusc. Ca trezit dintr-o paralizie care te cuprinde în timpul somnului, am început să tremur din creștet până în tălpi și, vrând-nevrând, m-am repezit în sus pe scări.

La „Librăria de vineri”, Makino rearanja cărțile pe măsută, dar s-a oprit când m-a văzut năpustindu-mă înăuntru.

— Bine ați venit la „Librăria de vineri”!

— Ajunge cu politetea asta, am zis eu nonșalant, dar cu voce tremurândă.

M-a privit cu toată seriozitatea și m-a întrebat:

— Sunteți în regulă? Nu arătați prea bine.

— Mi-a fost frig pe peron.

⁵ Rogojini de paie de orez, de formă dreptunghiulară și de dimensiuni standard, lungimea fiind dublul lățimii, de exemplu 1,8 m X 0,9 m. Se folosesc pe post de covoare în camerele tradiționale japoneze, a căror suprafață este de cele mai multe ori exprimată în funcție de numărul de *tatami* necesare pentru acoperire.